

2 KIRÁLYOK 5-8.

Naamán, az arámok királyának hadseregszolgálatnok, nagyra becsült ember volt ura előtt, és tekintélyes, mert általa szabadította meg az ÚR Arámot. Ez a férfi erős vitéz volt, de bélpoklos lett.

Egyszer rabló arám csapatok vonultak ki, és foglyul ejtettek Izráel országából egy kisleányt, aki Naamán feleségének a szolgálója lett.

Ez így szólt úrnőjéhez: Bárcsak eljuthatna az én uram a samáriai prófétához, az majd meggyógyítaná bélpoklosságából.

Naamán megjelent ura előtt, és elmondta, hogy mit beszélt az Izráel országából való leány.

Arám királya ezt mondta: Menj csak el, én meg levelet küldök Izráel királyának. El is ment, és vitt magával tíz talentum ezüstöt, hatezer aranyat meg tíz rend ruhát.

Átadta a levelet is Izráel királyának, amely így szólt: Most, amikor ez a levél hozzád érkezik, kérlek, hogy gyógyítsd meg bélpoklosságából szolgámat, Naamánt, akit hozzád küldtem!

Amikor Izráel királya fölolvasta a levelet, megszagatta a ruháját, és ezt mondta: Hát Isten vagyok én, aki megölhet és életre kelthet, hogy ideküld ez énhozzám egy embert, hogy meggyógyítsam bélpoklosságából?! Értsétek és lássátok meg, hogy csak ürügyet keres ellenem!

Amikor Elizeus, az Isten embere meghallotta, hogy Izráel királya megszagatta a ruháját, ilyen üzenetet küldött a királynak: Miért szaggattad meg a ruhádat? Jöjjön ide hozzám az az ember, és tudja meg, hogy van próféta Izráelben!

Ezért Naamán elment lovaival és kocsijával, és megállt Elizeus házában a bejáratánál.

Elizeus egy követet küldött hozzá ezzel az üzenettel: Menj, és fürödj meg hétszer a Jordánban, akkor újra megtisztul a tested!

Naamán azonban megharagudott, elment, és így szólt: Én azt gondoltam, hogy majd ki fog jönni, elém áll, és segítségül hívja Istenének, az ÚRnak a nevét, azután végighúzza kezét a beteg helyen, és meggyógyít a bélpoklosságából.

Hát nem többet érnek-e Damaszkusz folyói, Abáná és Parpar, Izráel minden vizénél? Megfürödhettek azokban is, hogy megtisztuljak! Azzal megfordult, és haragosan eltávozott.

Szolgái azonban odamentek, és így szóltak hozzá: Atyám, ha a próféta valami nagyot parancsolt volna, azt is megtette volna. Mennyivel inkább megteheded, amikor csak azt mondta, hogy fürödj meg, és megtisztulsz.

Lement tehát, és megmerítkezett hétszer a Jordánban az Isten emberének a kívánsága szerint. Akkor újra tiszta lett a teste, akár csak egy kisgyermeké.

Ezután Naamán visszatért egész kíséretével az Isten emberéhez, bement, megállt előtte, és ezt mondta: Most már tudom, hogy nincs máshol Isten az egész földön, csak Izráelben. Most azért fogadj el ajándékot szolgálótól!

De ő így felelt: Az élő ÚRra mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy nem fogadok el semmit! Bár unszolta, hogy fogadja el, ő hajthatatlan maradt.

Említettem már, hogy az ilyen ajándékokkal bíró ember, mint Elizeus, sok problémával kell szembesülnön. Sajnos, egyes emberek, akik gyógyítási szolgálatban tevékenykedtek, visszaéltek ezzel az ajándékkal, és saját meggazdagodásukra használták fel azt. Az emberek nagy izgalomba jönnek, amikor látják Isten munkáját, és el akarják halmozni Isten szolgáját a saját ajándékaikkal. Elizeus visszautasította az ajándékokat, és nagyon jól tette, mert nem ő gyógyította meg Naamánt, hanem Isten. És annak ellenére, hogy Naamán unszolta őt, ő mégis visszautasította.

Naamán gyógyításával kapcsolatban említeném, hogy sokaknak közülünk nagy nehézséget okoz, hogy csak egyszerűen elfogadjuk Isten kegyelmét. Mindnyájan szeretnénk valami nagyszerű dolgot tenni az

Úrért: legyőznénk valami nagy óriássereget, vagy valami hasonló. Az Istentől való elfogadás egyszerűsége nagyon nehezen megy.

Pedig Isten olyan egyszerűen és ingyen adja a dolgokat! Mi pedig meg akarjuk érdemelni ezeket, de erre nincs lehetőségünk. Csak egyszerűen elfogadhatom Isten jóságát az Ő kegyelméből, és ilyen a megváltás is: egyszerű. Csak egyszerűen hinni kell az Úr Jézus Krisztusban, és meg vagyunk váltva. De fel vagyunk lázadva ezen egyszerűség ellen. Uram, szolgálni foglak, imádkozni fogok, bizonyoságot fogok tenni, és ... elmondom Istennek, hogy mi mindent fogok tenni azért, amit Ő tett értem. Nagyon nehéz kegyesen elfogadni a kegyelmet. Egyszerűen csak elfogadni, hogy Isten szeret engem.

Elizeus szolgálja, Géhazi azonban el kezdett azon gondolkodni, hogy milyen jó lenne az a sok kincs neki, mi mindent tudna kezdeni azzal a sok arannyal és ezüsttel.

Még csak rövid utat tett meg Naamán,

amikor Géhazi, Elizeusnak, az Isten emberének a szolgálja ezt gondolta: Lám, az én uram kímélte ezt az arámi Naamánt, és nem fogadta el tőle, amit hozott. Az élő ÚRra mondom, hogy én majd utánafutok, hogy kapjak tőle valamit!

Utána is eredt Géhazi Naamánnak. Amikor Naamán meglátta, hogy fut utána, leugrott a kocsijáról, elébe ment, és ezt kérdezte: Jól vagytok?

Az így felelt: Jól. De uram ezt az üzenetet küldi: Éppen most érkezett hozzám két prófétatanítvány az Efraim hegyvidékéről. Adj nekik egy talentum ezüstöt és két rend ruhát.

Naamán ezt mondta: Kérlek, fogadj el két talentumot! Így unszolta őt. Majd bekötött két talentum ezüstöt két zacskóba, és két rend ruhával együtt odaadta két szolgájának, azok vitték Géhazi előtt.

Amikor a dombhoz érkeztek, kivette a kezükből, és elhelyezte egy házban. Az embereket pedig elküldte, és azok elmentek.

Azután bement, és ura elé állt. Elizeus ezt kérdezte: Honnan jössz, Géhazi? Ő így felelt: Nem járt a te szolgád sehol sem.

De ő ezt mondta neki: Nem igaz! Az én szívem ott járt, amikor az az ember leszállt a kocsiról, és elébe ment. Hát annak az ideje van most, hogy ezüstöt szerezz, és ruhákat, olajfákat és szőlőket, juhokat és marhákat, szolgálókat és szolgálókat végy?

Ragadjon rád és ivadékodra Naamán bélpoklossága örökre! És az olyan poklosan ment ki előle, mint a hó.

Egyszer azt mondták a prófétatanítványok Elizeusnak: Nézd csak, szűk nekünk ez a hely, ahol mi veled lakunk.

Hadd menjünk el a Jordánhoz, ott mindegyikünk kivág egy szál fát, és készítenek magunknak helyet, ahol lakjunk. Ő ezt mondta: Menjetek!

De az egyik így szólt: Kérlek, jöjj el te is szolgálóiddal! Ő így felelt: Elmegyek.

El is ment velük. Amikor megérkeztek a Jordánhoz, vágni kezdték a fákat.

De amikor az egyik ledöntött egy szálfát, a fejsze vasa beleesett a vízbe. Akkor felkiáltott, és ezt mondta: Jaj, uram! Pedig ezt is kölcsönkértem!

Az Isten embere megkérdezte: Hová esett? Az megmutatta neki a helyet; ő pedig levágott egy darab fát, és odadobta. A fejszevas ekkor úszni kezdett.

Elizeus így szólt: Emeld ki! Az pedig kinyújtotta a kezét, és kivette.

Arám királya háborút indított Izráel ellen. Tanácskozott udvari embereivel, hogy melyik helyen legyen a tábora.

Az Isten embere azonban ezt az üzenetet küldte Izráel királyának: Vigyázz, ne vonulj át ezen a helyen, mert ott vonulnak le az arámok.

Izráel királya ekkor embereket küldött arra a helyre, amelyet az Isten embere mondott neki, figyelmeztetve őt, hogy ott vigyázzon magára. Így történt többször is.

Felháborodott emiatt Arám királya, összehívatta udvari embereit, és ezt mondta nekik: Miért nem jelentitek nekem, hogy ki tart a mieink közül Izráel királyával?

Ekkor az egyik udvari embere így szólt: Senki, uram király! De az Izráelben levő Elizeus próféta megmondja Izráel királyának még azokat a dolgokat is, amelyekről te a hálószobádban beszélsz.

A király ezt parancsolta: Menjetek, és nézzetek utána, hogy hol van, hadd fogassam el! Jelentették neki, hogy most Dótánban van.

Akkor lovakat, harci kocsikat és tekintélyes sereget küldött oda. Azok megérkeztek éjjel, és körülvették a várost.

Amikor az Isten emberének a szolgálója korán felkelt és kiment, már körülvette a várost a sereg lovakkal, meg harci kocsikkal. A szolgálója így szólt hozzá: Jaj, uram! Mit tegyünk?

De ő így felelt: Ne félj, mert többen vannak velünk, mint övelük!

Majd Elizeus így imádkozott: URam, nyisd meg a szemét, hadd lásson! És az ÚR megnyitotta a szolgálóknak a szemét, és az meglátta, hogy tele van a hegy Elizeus körül tüzes lovakkal és harci kocsikkal.

A lelki dolgokba való betekintés nagy különbséget tesz az élethez való hozzáállásunkban. Istenem, nyisd meg a szemünket, hogy lássuk az igazat, és ne csak a nyilvánvaló fizikai környezetünket, hanem a lelki valóságot is. Gyakran fizikai síkon vereségnek látunk egy helyzetet, de amikor betekintést nyerünk a lelki síkra, akkor látjuk meg, hogy biztos a győzelem. Ha csak a fizikai valóságot nézzük, akkor gyakran reménytelen rettegésben élünk, mert úgy tűnik, hogy minden elveszett. De ez csak azért van így, mert a látható dolgokkal törődünk csak, de Pál azt mondja, hogy mi a láthatatlan dolgokkal kell foglalkoznunk, amelyek örökkévalóak.

A Zsidó levél 11.-ik fejezetében az Ótestamentum hithőseiről van szó, és az ő cselekedeteikre utalva azt írják, hogy „mindvégig kitartottak, látván a láthatatlant”. Mi volt a kitartásuk titka, az erejük titka? Az, hogy képesek voltak túllátni a nyilvánvaló fizikai világon, és látták a lélek szféráját is. Olyan emberek voltak, akiknek lelki betekintésük volt, és ezért sokkal többet láttak. Az ilyen embereknek stabil és biztos az életük, annak ellenére, hogy a körülöttük levő világ megremeg.

Amikor aztán az arámok rárontottak, így imádkozott Elizeus az ÚRhoz: Verd meg ezt a népet vaksággal! Meg is verte őket vaksággal Elizeus kérése szerint.

Elizeus akkor ezt mondta nekik: Nem ez az az út, és nem ez az a város. Jöjjetek utánam, majd én elvezetlek benneteket ahhoz az emberhez, akit kerestek. És elvezette őket Samáriába.

Samáriába érkezve így szólt Elizeus: URam, nyisd ki a szemüket, hogy lássanak! Az ÚR megnyitotta a szemüket, és akkor látták, hogy Samária közepén vannak.

Amikor Izráel királya meglátta őket, ezt kérdezte Elizeustól: Megölessem-e őket, atyám?

Ő így felelt: Ne ölesd meg! Meg szoktad-e öletni azokat, akiket foglyul ejtesz kardoddal vagy íjjal? Adj nekik kenyeret és vizet, hadd egyenek és igyanak, azután menjenek el urukhoz.

Nagy lakomát rendezett tehát nekik, és miután ettek és ittak, elbocsátotta őket. Azok pedig elmentek urukhoz. Nem is jöttek többé arám rablócsapatok Izráel országába.

Történt ezek után, hogy Benhadad, Arám királya összegyűjtötte egész seregét, fölvonult, és ostrom alá vette Samáriát.

Nagy éhínség támadt Samáriában, mert addig ostromolták, míg egy számarfej nyolcvan ezüstbe, egy maréknyi galambtrágya pedig öt ezüstbe került.

Egyszer Izráel királya a várfalon járkált, és egy asszony így kiáltott hozzá: Segíts, uram király!

De ő ezt mondta: Ha az ÚR nem segít rajtad, én hogyan segítek? Talán a szérűről vagy a sajtóból?

Majd ezt mondta neki a király: Mi bajod van? Erre ő így felelt: Egy asszony ezt mondta nekem: Add ide a fiadat, együk meg ma őt, holnap pedig megesszük az én fiamat.

Meg is főztük a fiamat, és megettük. Másnap ezt mondtam neki: Add ide a te fiadat, együk meg azt is! Ő azonban elrejtette a fiát.

A király hallva az asszony beszédét, megszaggatta a ruháját, és úgy ment tovább a várfalon. A nép akkor látta, hogy alul zsákruha van a testén.

Akkor ezt mondta: Úgy segítsen az Isten most és ezután is, hogy ma nem marad a helyén Elizeusnak, Sáfát fiának a feje!

A király bálványimádásba vezette a népet, és ezért jutottak ebbe a szörnyű helyzetbe. Mégis Istent, és az ő prófétáját hibáztatja a problémákért.

Érdekes, hogy amikor valakinek baja van, akkor Isten szolgáján akar bosszút állni. Megharagszanak rájuk, mert problémáik vannak. De a problémák azért jönnek, mert megtagadták az Urat.

Elizeus a házában ült, és vele voltak a vének. A király kiküldte egyik emberét, de még mielőtt a követ odaért volna hozzá, ezt mondta Elizeus a véneknek: Látjátok, ez a gyilkos fajzat ide küldött, hogy a fejemet vétesse! Ügyeljete, és amikor a követ ideér, zárjátok be az ajtót előtte, és nyomjátok az ajtót vele szemben, mert urának a léptei hallatszanak a nyomában.

Még beszélt velük, amikor a követ már oda is ért hozzá, és ezt mondta: Látod, ilyen baj származott az ÚRtól! Miért várjak még tovább az ÚRra?!

Ekkor így szólt Elizeus: Halljátok meg az ÚR igéjét! Ezt mondja az ÚR: Holnap ilyenkor egy szeá finomliszt egy sekelbe, meg két szeá árpa is egy sekelbe fog kerülni Samária kapujában.

Erre így válaszolt az Isten emberének az a tiszt, akinek a kezére szokott támaszkodni a király: Még ha az ÚR megnyitná is az ég csatornáit, akkor sem történhetik meg ez.

Érdekes, hogy gyakran Isten ígérete után ki karjuk találni, hogy hogyan fogja Ő elvégezni a munkáját. A Biblia azt írja, hogy „Isten minden szükségletünket be fogja tölteni az Úr Jézus Krisztusban levő dicsősége és gazdagsága szerint”. Nagyszerű, de hogyan? Hogyan fogja kifizetni az általam kapott számlákat? Mintha szükségem volna arra, hogy előre ismerjem az Ő módszereit, és azt, hogy milyen módon fog válaszolni az imádságaimra.

Amikor aztán kitalálok egy módszert, ami alapján ez megvalósítható, akkor az imádságaimat ebbe az irányba és nem Isten irányába mondom el. Az imádságom az én megoldásomat veszi lapul, és Istent utasítgatom, hogy mit és hogyan kell tegyen, hogy aztán meglegyen az eredmény.

De Isten nem mindig követi az utasításainkat, és itt kezdődnek a problémáink, mert elkezdünk megharagudni rá: „Biztosan nem akar segíteni, biztosan nem akar válaszolni az imáimra.” Ehelyett csak egyszerűen Istenhez kellene szóljunk, ahelyett hogy a megoldást feszegetnénk.

Az Izraeli király főtisztje is azt akarta kitalálni, hogy mi módon lehet ilyen olcsó holnapra az étel, ha ma még a számarcsont is ilyen drága. Hitetlensége miatt kicsúfolta Isten ígérését, mert nem tudta kitalálni, hogy mi módon tudja ezt Isten megtenni.

Gyakran én magam sem tudom kitalálni, hogy mi módon fogja megtenni Isten a dolgokat, és akkor általában pánikba esek. Ha ki tudom találni, akkor minden rendben. Ha nem, akkor baj van.

Istennek olyan tartalékai és munkamódszerei vannak, amelyekről nekünk fogalmunk sincs, soha nem is gondoltunk azokra. Isten azt mondja, hogy „az én útjaim, nem a ti útjaitok, az én útjaim magasabbak a ti gondolataitoknál.” Nem a mi dolgunk kiokoskodni, kitalálni, hogy mi módon fogja Isten megtenni azt, amit ígért. A mi dolgunk az, hogy higgyünk benne.

De ő így felelt: Majd meglátod a saját szemeddel, de nem eszel belőle.

Ez a hitetlenség tragédiája. Gyakran megakadályoz abban, hogy részt vegyél az áldásokban, miután Isten valóban véghez vitte a megígért dolgokat.

Isten dicsőséges módon végezte el a megváltást minden ember számára, de nagyon sokan a hitetlenségük miatt nem kapták meg a részüket belőle. A hitetlenség miatt nem vehetnek részt, pedig láthatják magát a munkát.

A kapu bejáratánál volt négy poklos ember

Abban az időben a lepra olyan szörnyű betegség volt, hogy az embereket kirekesztették a közösségből, és arra kényszerítették, hogy a városon kívül lakjanak. Ha közeledtek valakihez, akkor már messziről azt kellett kiabálják, hogy „Tisztátalan! Tisztátalan!”, hogy az emberek ne jöjjenek közel hozzájuk. Gyakran abból a szemétből éltek, amit az emberek átdobtak a falakon, de mostanra az éhínség olyan nagy volt Samáriában, hogy semmi szemetet nem dobtak ki, hanem eladták azt egymásnak a falon belül. Úgyhogy ezek a fickók aztán tényleg éheztek, hisz el tudjátok képzelni, hogy milyen volt a helyzet, ha a városban gyerekeket ettek meg.

A kapu bejáratánál volt négy poklos ember, akik ezt mondták egymásnak: Mit ülünk itt, amíg meghalunk? Ha azt mondanánk, hogy menjünk be a városba: éhínség van a városban, meghalunk ott. Ha pedig itt ülünk, akkor is meghalunk. Jertek ezért, lopózzunk be az arámok táborába! Ha életben hagynak bennünket, élünk; ha megölnék, akkor meghalunk.

Hitben kilépve vállalkoznak az útra, mert tudják, hogy nincs vesztenivalójuk, de hatalmas lehet a nyereségük, ha jól sikerül a dolog.

Alkonyatkor elindultak, hogy az arámok táborába menjenek. De amikor az arámok táborának a széléhez értek, látták, hogy nincs ott senki.

Mert az ÚR azt tette, hogy az arám táborban harci kocsik, lovak és nagy haderő robogását hallották, mire azok ezt mondták egymásnak: Izráel királya bizonyára felbélte ellenünk a hettiták királyait és Egyiptom királyait, hogy ránk törjenek!

Ezért futásnak eredtek alkonyatkor, otthagya sátraikat, lovaikat, szamaraikat, a tábort, ahogyan volt, és futva mentették életüket.

Amikor ezek a poklosok a tábor széléhez érkeztek, bementek egy sátorba, ettek, ittak, majd elvittek onnan ezüstöt, aranyat meg ruhákat, azután elmentek, és elrejtették azokat. Egy másik sátorba is bementek, onnan is vittek el, azután elmentek és elrejtették.

Majd ezt mondták egymásnak: Nem helyes, amit teszünk. Ez a nap örömhírnek a napja. Ha hallgatunk és megvárjuk a virradatot, büntetés ér bennünket. Jertek azért, menjünk és mondjuk el ezt a királyi palotában!

Odaérkezve kiáltottak a város kapuőrségének, és ezt jelentették nekik: Bementünk az arám táborba, és láttuk, hogy senki sincs ott, emberi szó sem hallatszik, csak kikötött lovak és szamarak vannak ott, meg a sátorok, ahogyan voltak.

Így kiáltottak a kapuőröknek, azok pedig jelentették ezt benn a királyi palotában.

A király fölkelt éjszaka, és így szólt udvari embereihez: Majd én megmondom nektek, hogy mit tettek velünk az arámok. Tudják, hogy éhezünk, ezért kivonultak a táborból, hogy elrejtőzzenek a mezőn, mert azt gondolják: Ha kijönnek a városból, élve fogjuk el őket, a városba pedig behatolunk.

Ismét a hitetlenség tragédiája. Isten gondoskodott róluk az általa megígérték szerint, de a hitetlenségük távolt tartja őket az áldásokból való részesedéstől.

Az egyik udvari ember így válaszolt: Fogjunk öt megmaradt lovat, amelyek itt megmaradtak. Mindegy, hogy úgy járnak-e, mint akik még megmaradtak Izráel egész sokaságából, vagy úgy, mint akik elpusztultak Izráel egész sokaságából. Küldjük ki őket, és majd meglátjuk!

Fogtak tehát két harci kocsit lovastul, és elküldött a király az arámok tábora után, hogy menjenek el, és nézzék meg.

Utánuk is mentek egészen a Jordánig, és látták, hogy az egész út tele van ruhával és fölszereléssel, amiket az arámok sietségükben eldobáltak. Ekkor a kiküldöttek visszatértek, és jelentették ezt a királynak.

A nép pedig kitódult, és kifosztotta az arámok táborát. Így történt, hogy egy szeá finomliszt egy sekelbe, és két szeá árpa is egy sekelbe került, az ÚR szava szerint.

A király odarendelte a kapuhoz azt a tisztet, akinek a kezére szokott támaszkodni, a nép azonban agyontaposta a kapuban, és meghalt, ahogyan megmondta az Isten embere. Akkor mondta meg, amikor a király hozzá ment.

Éppen úgy történt, ahogyan az Isten embere megmondta a királynak: két szeá árpa egy sekelbe, meg egy szeá finomliszt is egy sekelbe fog kerülni Samária kapujában holnap ilyenkor.

Erre válaszolt így a tiszt az Isten emberének: Még ha az ÚR megnyitná is az ég csatornáit, akkor sem történhetik meg ez. Ő erre így felelt: Majd meglátod a saját szemeddel, de nem eszel belőle!

Úgy is járt: a nép agyontaposta a kapuban, és meghalt.

Egyszer Elizeus így szólt ahhoz az asszonyhoz, akinek a fiát életre keltette: Indulj útnak házad népével együtt, és tartózkodj jövevényként ott, ahol lehet, mert az ÚR éhínséget idéz elő, és be is következik az az országban hét esztendeig.

Az asszony el is indult és azt tette, amit az Isten embere mondott. Elment háza népével együtt, és a filiszteusok földjén élt jövevényként hét esztendeig.

A hetedik esztendő végén visszatért az asszony a filiszteusok földjéről, és elment a királyhoz, hogy segítséget kérjen a háza és mezeje dolgában.

A király éppen Géhazival, az Isten emberének a szolgájával beszélgetett, és ezt mondta: Beszéld el nekem mindazokat a nagy tetteket, amelyeket Elizeus véghezvitt!

Ő éppen azt beszélte el a királynak, hogy hogyan keltette életre a holtat, amikor megjelent az az asszony, akinek a fiát életre keltette, hogy segítséget kérjen a királytól háza és mezeje dolgában. Géhazi így szólt: URam, király! Ez az az asszony és ez a fia, akit életre keltett Elizeus.

A király kikérdezte az asszonyt, az pedig elbeszélte neki az ügyét. Ekkor a király egy udvari ember adott mellé, és meghagyta, hogy adják vissza mindenét, sőt a mező egész jövedelmét is attól a naptól számítva, amikor elhagyta az országot, egész mostanáig.

Elizeus ezután elment Damaszkuszba. Benhadad, Arám királya éppen beteg volt. Amikor jelentették neki, hogy az Isten embere odaérkezett,

ezt mondta a király Hazáélnak: Végy magadhoz ajándékot, és menj az Isten embere elé. Kérdeztess meg vele az URat, hogy felépülök-e ebből a betegségből!

Korábban Illés a Hóreb-hegyre menekült, és az Úr megkérdezte tőle, hogy „Mit csinálsz itt, Illés?” Aztán adott neki néhány feladatot, és az egyik az volt, hogy menjen Damaszkuszba, és kenje fel Hazáélt arámi királynak. Valamivel később Elizeus is ott van, és a király, Benhadad beteg.

Hazáél tehát eléje ment, vitt magával ajándéku mindenféle damaszkuszi drágaságot, amennyit negyven tevé elbír. Amikor odaért, megállt előtte, és így szólt: Fiad, Benhadad, Arám királya küldött hozzád, hogy megkérdezze, felépül-e ebből a betegségből?

Elizeus ezt mondta neki: Menj, és mondd azt neki, hogy bizonyosan felépül. Bár az ÚR velem megláttatta, hogy meg fog halni.

Akkor az Isten embere mereven maga elé nézett, azután sírva fakadt.

Hazáél megkérdezte: Miért sírsz, uram? Ő így felelt: Mert megtudtam, hogy milyen veszedelmet hozol Izráel fiaira. Erődjeiket fölperzseled, ifjaikat fegyverrel ölöd meg, csecsemőiket sziklához vágod, és terhes asszonyaikat felhasogatod.

Erre azt mondta Hazáél: Ugyan micsoda a te szolgád, ez a kutya, hogy ilyen nagy dolgokat vihetnék véghez? De Elizeus így felelt: Megláttatta velem az ÚR, hogy te leszel Arám királya.

Elizeus ismét lélekben kapott betekintést arról, hogy mit fog tenni ez az ember az izraeliekkel. Hasonló ez ahhoz, amikor Jézus az Olajfák hegyéről letekintett Jeruzsálemre a dicsőséges bevonulása napján, és sírni kezdett, ezt mondván:

„Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megöled a prófétákat, és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek, hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, ahogyan a tyúk szárnya alá gyűjti a csibéit, de ti nem akartátok!

Íme, elhagyottá lesz a ti házatok.

És előre látva leírta Jeruzsálem pusztulását. Ugyanígy Elizeus is látta, hogy mit fog tenni Hazáel Izraelben.

Elizeustól eltávozva bement urához, aki megkérdezte tőle: Mit mondott neked Elizeus? Ő így felelt: Azt mondta nekem, hogy bizonyosan fölépülsz.

Másnap azonban fogott egy takarót, vízbe mártotta, és urának az arcára terítette, úgyhogy meghalt. Utána Hazáél lett a király.

Jórámnak, Aháb fiának, Izráel királyának ötödik évében, amikor Júda királya Jósáfát volt, kezdett uralkodni Jórám, Jósáfátnak, Júda királyának a fia.

Harminc két éves volt, amikor király lett, és nyolc évig uralkodott Jeruzsálemben.

Izráel királyainak az útján járt, ugyanúgy élt, mint Aháb háza népe, mert Aháb leánya volt a felesége. Azt tette, amit rossznak lát az ÚR.

De az ÚR nem akarta elpusztítani Júdát szolgáljáiért, Dávidért, mert megígérte neki, hogy mécses ad neki és fiainak mindenkor.

Az ő idejében pártoltak el az edómiak Júdától, és királyt választottak maguknak.

Ezért Jórám Cáirba vonult összes harci kocsijával együtt. Éjjel fölkelt, átvágta magát az edómiakon, akik bekerítették őt és a harci kocsik parancsnokait. A hadinép pedig otthonába menekült.

Így pártoltak el az edómiak Júdától mindmáig. Ugyanebben az időben pártolt el Libná is.

Jórám egyéb dolgai és mindaz, amit véghezvitt, meg vannak írva a Júda királyainak a történetéről szóló könyvben.

És pihenni tért Jórám őseihez, és eltemették ősei mellé Dávid városában. Utána a fia, Ahazjá lett a király.

Jórámnak, Aháb fiának, Izráel királyának tizenkettedik évében lett királlyá Ahazjá, Jórámnak, Júda királyának a fia.

Huszonkét éves volt Ahazjá, amikor király lett, és egy évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Ataljá volt, Omrinak, Izráel királyának az unokája.

Ő is Aháb házának az útján járt, és azt tette, amit rossznak tart az ÚR, éppúgy, mint Aháb háza, mert Ahábnak a veje lett.

Jórámmal, Aháb fiával együtt háborút viselt Hazáél arám király ellen Rámót-Gileádjáért, de az arámok megsebesítették Jórámot.

Ezért Jórám király visszatért Jezréelbe, hogy gyógyíttassa magát a sebektől, amelyeket az arámok ejtettek rajta Rámában, amikor Hazáél arám király ellen harcolt. Ahazjá, Jórám fia, Júda királya pedig elment, hogy meglátogassa Jórámot, Aháb fiát Izraelben, mert beteg volt.

Dávid azt mondta, hogy „Uram, a szavaidat a szívembe rejtettem, hogy ne vétkezzek ellened.” És, hogy a „Te Igéd világosság a lábaimnál”. Adja Isten, hogy elmélyüljön a Róla való ismeretünk az Ő Igéjének tanulmányozása során, hadd tanuljunk meg az Istennek való odaszántság értékét, és azt, hogy milyen veszélyes a hitetlenség. Isten tanítson meg az Igéje által, hogy miként járjunk Vele hitben, és adjon nekünk lelki betekintést ezekben a gonosz napokban. Hadd lássuk meg, hogy Isten dolgozik, és az Ő keze van az elkövetkező eseményekben, mert Jézus hamar el fog jönni. A Lélek ereje tartson meg titeket!

